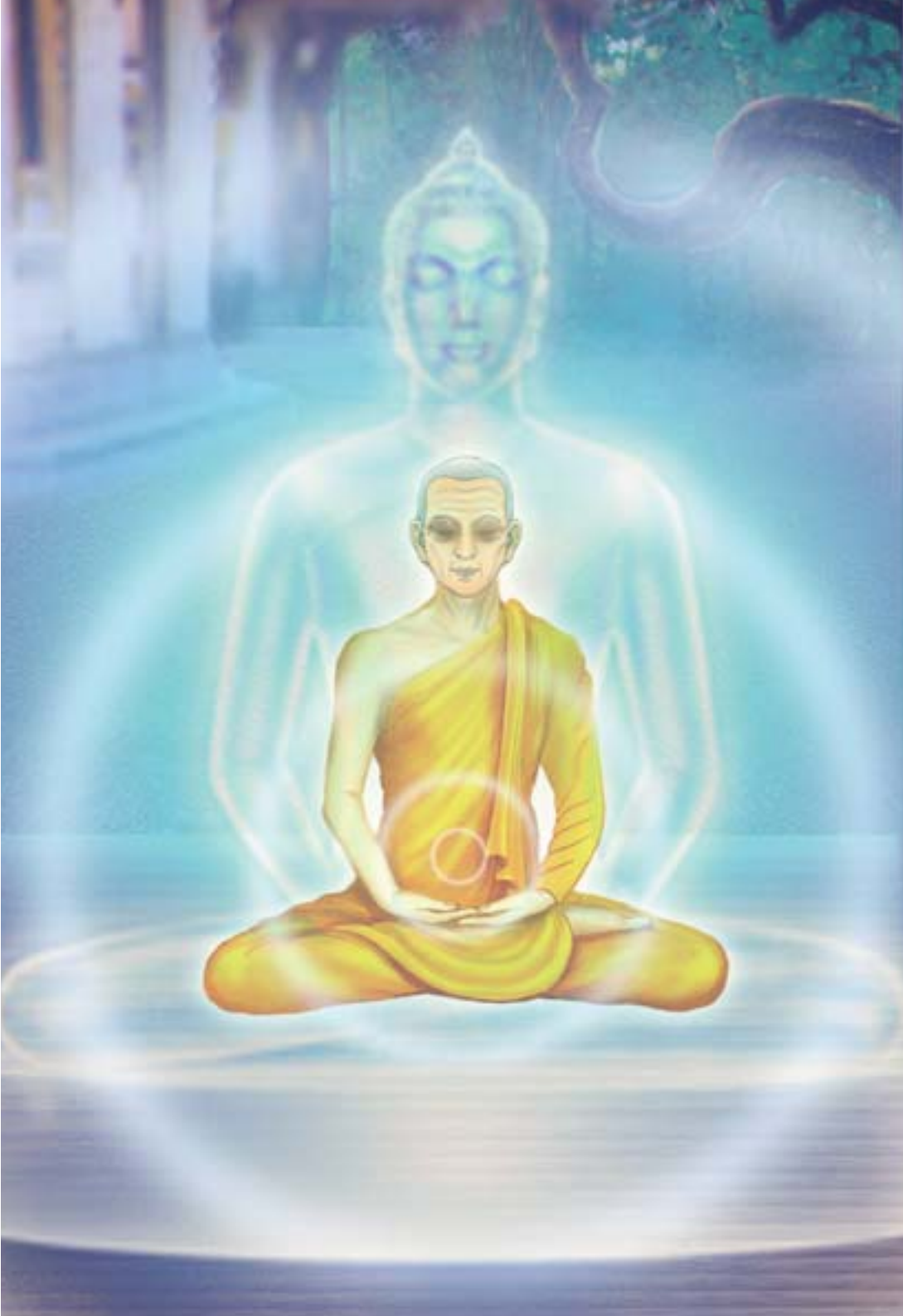

พ ร ร ษ า แ ห่ ง ก า ร บ ร ร ลู ช ร ร ม

การฝึกจิตที่ข่มได้ยาก ที่มักตกไปในอารมณ์ที่น่า
ปรารถนา นี้ ทำให้สำเร็จสิ่งที่ปรารถนาได้ จิตที่ฝึกดีแล้ว นำสุข
มาให้ ชนเหล่าใดยินดีแล้วในความสงบแห่งจิต มีใจยินดีใน
การอบรมจิต ทั้งกลางวัน และกลางคืน ชนเหล่านั้นย่อมได้สิ่ง
ที่ได้โดยยาก

พรหมวิหารแห่งการบรรลุมรรค

๔๘๑

การปฏิบัติธรรมคือการฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน ถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ รัตนะเหล่านี้ เป็นสภาวะที่แท้จริงของชาวพุทธและของชาวโลก หากบุคคลใดได้เข้าถึง ก็จะได้ชื่อว่าเป็นชาวพุทธที่แท้จริง ที่บรรลุวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ พระรัตนตรัยมีอยู่หลายระดับ ซ้อนกันอยู่เป็นชั้นๆ เข้าไป เมื่อใดเราทำใจให้หยุดนิ่งได้ เมื่อนั้นก็จะเข้าถึง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ต้องใจหยุดเท่านั้นจึงจะสำเร็จ “หยุดเป็นตัวสำเร็จ”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน เถลปัดตชาดก ว่า

“การฝึกจิตที่ข่มได้ยาก ที่มักตกไปในอารมณ์ที่น่าปรารถนา ทำให้สำเร็จสิ่งที่ปรารถนาได้ จิตที่ฝึกดีแล้ว นำสุขมาให้ ชนเหล่าใดยินดีแล้วในความสงบแห่งจิต มีใจยินดีในการอบรมจิต ทั้งกลางวัน และกลางคืน ชนเหล่านั้นย่อมได้สิ่งที่ได้โดยยาก”

ในช่วงเทศกาลเข้าพรรษา พระภิกษุสงฆ์ต่างแสวงหาสถานที่สัปปายะที่เหมาะสมต่อการบำเพ็ญเพียร ทำภาวนาตลอดไตรมาส ทำใจให้หยุดนิ่ง เพิ่มพูนความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ เพื่อจะได้เป็นเนืองนิตย์ของชาวโลก ตลอดพรรษา ท่านจึงฝึกฝนอบรมจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ โดยไม่ไปแรมราตรีที่ไหน

พรรษาแห่งการบรรลุนิพพาน

๔๘๒

แต่จะแสวงหาทางแห่งความบริสุทธิ์ภายใน ซึ่งเริ่มต้นที่
ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นี้เอง

ในฤดูเข้าพรรษา ตามพุทธประเพณีที่ประเพณีปฏิบัติ
สืบต่อกันมานั้น นอกจากจะกำหนดขอบเขตที่จำพรรษาแล้ว
ผู้รู้ทั้งหลายยังกำหนดขอบเขตของใจให้อยู่ในวงกาย คืออยู่ใน
ปริณทลรอบตัว ด้วยการน้อมใจมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย
ตลอดเวลา มีสติไม่ให้เปลือยนอกตัว เพราะยังดำเนินจิตเข้า
สู่กลางภายในได้มากเท่าไร ความสุข และความบริสุทธิ์ก็จะ
เพิ่มพูนทวีมากยิ่งขึ้นไปตามลำดับ นอกจากนี้ท่านจะถือเอา
โอกาสนี้ ศึกษาพระปริยัติธรรม รวมทั้งนันทกรรมบาลให้
แตกฉานควบคู่ไปด้วย คือศึกษาทั้งปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ
เพื่อจะได้มีความรู้แนะนำสั่งสอนตนเองและชาวโลก ให้ได้รู้แจ้ง
ในธรรมด้วย

การเข้าพรรษาในสมัยพุทธกาล ถือว่าเป็นช่วงเวลาที่สำคัญมาก พระสงฆ์ในหลายๆ วัด ท่านจะตั้งกติกาก่อนที่จะเป็น
เหตุให้การปฏิบัติธรรมได้ผลยิ่งขึ้นไป *ดังเช่นในครั้งพุทธกาล
สมัยหนึ่ง **พระมหาปาละ** ซึ่งเคยเป็นลูกเศรษฐีมาก่อน แต่ว่ามี
จิตเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา จึงได้สละชีวิตทางโลก มุ่งตรงต่อ

พรรษาแห่งการบรรลุมรรณ

๔๘๓

เส้นทางธรรม เพื่อแสวงหาทางที่จะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ
เมื่อบวชแล้ว ท่านได้ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง

คราวหนึ่ง ท่านเดินทางไปหาสถานที่จำพรรษาตาม
ชนบทกับคณะสงฆ์หมู่ใหญ่ เพื่อจะได้ใช้เวลาปฏิบัติธรรมให้เต็มที่
ครั้นชาวบ้านในละแวกนั้น เห็นพระมาโปรดถึงบ้าน ต่างเกิดจิต
เลื่อมใส พากันอาราธนาให้ท่านอยู่จำพรรษาในหมู่บ้านแห่งนั้น
พร้อมกับปวารณาตนว่า “ถ้าพระภิกษุสงฆ์ทั้งหมดจำพรรษาอยู่ที่นี้
ก็จะช่วยกันอุปฐากดูแลไม่ให้ท่านลำบาก และจะตั้งใจรักษาศีล
เจริญภาวนาตามที่พระสั่งสอน” พระมหาปาละเห็นว่า หมู่บ้าน
แห่งนี้เหมาะต่อการทำความเพียร วัดก็อยู่ไม่ไกลบ้าน ทั้งยังไม่มี
เสียงดังรบกวน ไม่มีคนพลุกพล่าน ทุกคนในหมู่บ้านก็มีจิต
ศรัทธาเลื่อมใส จึงตกลงที่จะจำพรรษาที่วัดนั้นด้วยกันหมดทุกรูป

ในวันเข้าพรรษา ท่านได้ปรึกษากับคณะสงฆ์ในวัดว่า
“ภายในพรรษานี้ พวกเราจะตั้งใจปฏิบัติธรรม ให้บรรลุมรรณ
ด้วยวิธีการใดบ้าง” แต่ละรูปต่างบอกวิธีการทำความเพียรของ
ตนเช่น จะตั้งใจรักษาศีลให้บริสุทธิ์ แล้วทำสมาธิทุกวันไม่ให้ขาด
จะไม่มัวมานั่งจับกลุ่มพูดคุยกันในเรื่องไร้สาระ เป็นต้น พระ-
เถระก็อนุโมทนาในความตั้งใจดีของภิกษุแต่ละรูป ส่วนตัวท่าน
ได้ประกาศในท่ามกลางสงฆ์ว่า “ท่านมาบวชในช่วงที่อายุมากแล้ว

พระราชทานการบรรลุมรรค

๔๘๔

ตลอดพรรษานี้ จึงตั้งใจว่า จะเร่งรีบทำความเพียร โดยจะอยู่ในอิริยาบถ ๓ เท่านั้น คือนั่ง เดิน ยืน แต่จะไม่นอนเป็นอันขาด”

นอกจากนี้ ท่านยังได้กำชับอีกว่า “พวกเราเรียนพระกัมมัฏฐานจากพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ควรเป็นผู้ไม่ประมาท เพราะพระพุทธรเจ้าไม่ทรงสรรเสริญความเกียจคร้าน แต่ทรงยินดีกับผู้ที่ตั้งใจปรารภความเพียร ดังนั้นเราทั้งหลายจะต้องตั้งใจบำเพ็ญเพียรให้ยิ่งๆ ขึ้นไป” จากนั้นพระเถระก็ตั้งใจทำความเพียรอย่างจริงจัง โดยไม่ยอมจำวัตรตลอด ๑ เดือน ต่อมาดวงตาของท่านเกิดอาการอักเสบ ด้วยความที่ท่านอายุมากแล้ว อีกทั้งกรรมเก่าในอดีตตามมาให้ผล ท่านจึงปวดลูกนัยน์ตามาก น้ำตาไหลอยู่ตลอดเวลา

ภิกษุที่คอยอุปัฏฐากท่าน จึงไปปรึกษาแพทย์ในหมู่บ้าน แพทย์ได้ปรู้งายามาให้ท่านหยอดตา แต่พระเถระไม่ยอมนอนหยอดตา เพราะเกรงจะผิบล้างจะได้ตั้งใจอธิษฐานว่าจะไม่นอน ดังนั้น ท่านจึงนั่งหยอดตาทำให้ไม่หายจากโรค เมื่อแพทย์รู้ข่าวว่าพระเถระยังไม่หาย ก็สงสัยว่า ปกติยาหยอดตาที่ปรู้งพิเศษนี้หยอดเพียงครั้งเดียวก็หายแล้ว แต่ทำไมพระเถระถึงยังไม่หาย เมื่อรู้ว่าพระเถระไม่ยอมนอนหยอดตา จึงขอร้องท่านว่า “ขอให้พระคุณเจ้านอนหยอดตาเถิด ถ้าไม่นอน ก็รักษาไม่หาย”

พรธษำแห่งกำรบรรลัธธรรม

๔๘๕

พระเถระก็ยังคงนั่งหยอดตา ไม่ยอมเหยียดหลังลงนอน ท่านเตือนสติตนเองว่า “สังสารวัฏนี้ยาวไกลยิ่งนัก ไม่มีใครกำหนดเบื้องต้น ท่ามกลาง และที่สุดได้ ถ้าเรามัวมาห่วงแต่ดวงตา เราคงจะไม่หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปได้ ฉะนั้นเราจะไม่ยอมเห็นแก่ดวงตาคู่นี้”

หลังจากแพทย์กลับไปแล้ว ท่านได้ตั้งใจทำสมาธิภาวนาต่อไป โดยปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นในโลกภายนอก แล้วทำใจหยุดนิ่งเข้าสู่กลางภายในเรื่อยไป เมื่อล่วงพ้นมัชฌิมาภยเวทนาทั้งสองของท่านก็แตกดับไป พร้อมๆ กับดวงธรรมภายในที่สว่างไสวขึ้นมาแทนที่ ท่านได้เข้าถึงธรรมกายอรหัตตมคคิเลสเป็นพระอรหันต์ในคตินั่นเอง แม้วดวงตาภายนอกจะมีดบอด แต่ตาภายในคือธรรมจักขุของท่านนั้น สว่างไสวยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน เป็นแสงสว่างที่นำมาซึ่งความสุข ความบริสุทธิ์ และความรู้แจ้งในธรรมทั้งหลาย แทงตลอดในนิพพาน ภพสาม โลกัันตร์ อีกรั้ทั้งในพรธษำนััน ท่านยังได้สั่งสอนลูกศิษย์และพุทธบริษัทให้ได้บรรลัธธรรมกันมากมาย

เราจะเห็นว่า ในสมัยก่อน ช่วงเข้าพรธษำ พระภิกษุจะปรารภความเพียรกันอย่างจริงจั่ง มีกตติกาเพื่อให้งำรปฏิบัติธรรมก้าวหน้า จนกระทั่งหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ส่วนญำติโยม

พรรษาแห่งการบรรลุธรรม

๔๘๖

ต่างตั้งใจรักษาศีล และเจริญภาวนาตามทีพระสั่งสอน ทำให้เข้าถึงประสบการณ์ภายใน และได้บรรลุธรรมภายในที่สุด ดังนั้นพรรษานี้ควรให้เป็นพรรษาที่พิเศษสำหรับพวกเราทุกคน เป็นพรรษาแห่งการเข้าถึงธรรม พรรษาแห่งความสมปรารถนา

หลวงพ่อบรรณาเชิญชวนให้ทุกๆ คนทั่วโลก นั่งสมาธิกันทุกวัน อย่างน้อยวันละ ๑ ชั่วโมง พรรษานี้ตั้งใจว่า อยากจะให้ได้ ๑๐ ล้านชั่วโมงธรรมกาย แต่ถ้าทำได้มากกว่านั้น ก็ยิ่งดี เพราะฉะนั้นให้ตั้งใจแน่วแน่ว่าตลอดพรรษานี้ เราจะนั่งสมาธิทุกๆ วัน วันละ ๑ ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย นั่งกันทั้งครอบครัว ยิ่งถ้าเรมานั่งรวมกันมากๆ ก็จะทำให้เกิดกำลังใจซึ่งกันและกัน ให้เปิดบ้านของเราเป็นบ้านกัลยาณมิตร เพื่อเป็นอริยสถานแห่งการบรรลุธรรมของผู้มีบุญที่เขาจะมาเข้าถึงธรรมทำบ้านของเราให้เป็นประดุจทิพย์สถานในเมืองมนุษย์ เป็นที่ปฏิบัติธรรมที่สว่างไสวด้วยแสงแห่งธรรมทั้งกลางวันและกลางคืน

สถานที่ใดก็ตามที่มีการรวมตัวกันทำความดี ความสว่างไสวย่อมบังเกิดขึ้น สิริมงคลทั้งหลายจะหลั่งไหลมาสู่ตัวเรา และทุกคนในครอบครัว ยิ่งกว่านั้น หากเราสามารถชักชวนบุคคลใดให้มาทำใจหยุดใจนิ่ง มาฟังธรรม และมาเข้าถึงธรรมที่บ้านของเราได้ เขาจะไม่มีวันลืมเราเลยจนตลอดชีวิต เราจะอยู่

พรรษาแห่งการบรรลุมรรค

๔๘๓

ในดวงใจเขาตลอดเวลา ในฐานะเป็นยอดกัลยาณมิตรผู้ให้แสงสว่างแก่เขาและชาวโลก

เพราะฉะนั้น หากใครอยากได้บุญใหญ่ที่เป็นไปเพื่อการตรัสรู้ธรรมติดตัวไปข้ามภพข้ามชาติ และอยากมีญาติมิตรพวกพ้องบริวารที่เป็นนักปราชญ์บัณฑิต เป็นสัมมาทิฐิ มีกัลยาณมิตรคอยแนะนำตลอดเส้นทางสร้างบารมี ให้เริ่มต้นด้วยการเปิดบ้านกัลยาณมิตร ให้ผู้มีบุญได้มากลั่นกาย วาจา ใจ ทำความบริสุทธิ์ให้บังเกิดขึ้นแก่โลก โลกของเราก็จะกลายเป็นโลกแก้วที่น่าอยู่ในวันธรรมดาเราก็ปฏิบัติกันที่บ้านสวนวันอาทิตย์เราก็มาสร้างบารมีรวมกันที่วัด ถ้าทำเช่นนี้ได้ พรรษานี้จะเป็นพรรษาแห่งความสมปรารถนาของพวกเราทุกคน

